

ei wöinud olla. Tema oli töt rääkinud kui emale ütles: mino silmapilgud on loetud. Mina töötasin leegule ja sõsisin wanamoori förwa salamahti: „Teie tütre on lugu väga kurb, tema on suremisel ja ei saa mino arwates hommiko walget enam nägema.“ Wanamoor wahtis tumeda silmaga mino peale ja ei lausonud sõnakest, nõnda et lugu fahepeale jäi, kas ta mino sõnumeid oli kuulnud wai ei olnud. Mina ütlesin waljomine, kät tema õla peale pannes: „Teie tütar on suremisel!“ — Wana eit jäi tuimaks kui puutük, aga üks tühj pudel tema riipes tunnistas awalikult, et tühendatut sisu eidekese pea uimaseks oli teinud. Sureja säng on muido üks vägeriv speataja, kes sõnata waljomad südamed rusuks wöib teha, aga siin istub üks ema tütre sängi ligidal ja ei pane seda asja paljo tähele.

Haige läks igal silmapilgul rängemaks ja rahutumaks; tema viiskas läsi ühest lohast teisi, püüdis peat asemelt idosta, aga nõder joud keelas tahtmisse täitmist ära.

Mina istusin sängi förwa peale, töötsin pahema lääga lahkaja pea üleolese, käänasin oma suu tema förwa ligi ja ütlesin lahke sõnaga: „Armas lahkaja hing! siin udupilved hälkavad kui hommikune faste pääkesi paietel laduma; raslem osa langeb westipisa, taas maha, fergem töuseb pilve kombel ülesse. Sino waim ei tunne enam warjo-raskust, waid sirutab lašwanud tiihu, kui pesast wöerduv linno poeg, ja piab tiivade rammu katsuda, las jallswad Isa,

maale lenda! On sul midagi ütlemist, siis räägi, enne kui seelepaedad luku lähäravad.

Leelenurija ei kuulnud mino jutu, waid wahtis wöeraks läinud silmaga sängijalgetsa, fus — mis ma nüüd vast nägin — üks lapsole sängi ja nurga seina wahel vingi peal magas. Lapsole peale läb siwad haige silmad, ja kuida kohje kuulda saame — mõted.

„Kui sinust niisugune wilets loom peaks saama kui siin ema oli,“ — ütles ta lapse peale waadates — „siis lägistassin sind paremine oma lääga ära, kui et teistele risuks ja rahwale teotuseks maha jättaisin. Wärise, wärise, wärdjas! — Sino ema on kull ja isa sul wäetil ei ole. Sul on silmad peas — kelle silmad? Jah, kuriwaim istub sul silmas ja naerab mino waisto, kui tahals ütelda: Ema pani felgo laka otsale, tütar wötab felgo ja föidab sedasama teed. Urjoh! Sina tömbad suukese nutule? Mis sul wiga wääatile? — Kule mino warjawa laiso, sa oled ommetegi mino laps! Armas lapsole! Kas ehl fogemata sulle wiga tegin?“

„Laps magab rahulist ja ei ole temale sedagi wiga teinud,“ ütlesin haige förwa siisse.

Tema pööras silmad mino poole, waatas natule aega, otsego tahals tunnistada ja segasid mõteid lohendades meeletuletada, kes praego temaga oli rääkinud. Siis katsus ta mino lää naal peat fõrgemale töosta ja ütles: „Rangro Jüri! — tänan teid, et mino palumist kuulsite ja Else veel viimist lorda